

jeg havde stillet så præcist, at jeg også fik det rigtige svar, viser jo klart, at der ikke er nogen dramatisk udvikling i forsørgerbyrden. Godt nok kommer der en lille stigning i de kommende år, men lige så langt, vi med nogenlunde sikkerhed kan se frem, til år 2020, er der ikke udsigt til en forsørgerbyrde, der er større end det niveau, vi havde f.eks. i 1970'erne, og vi vil stadig væk ligge på et niveau, der er under det, vi havde i 1960'erne. Så der er altså ikke nogen ny eksplosion undervejs. Den dér megen snak om en stigende forsørgerbyrde, der tvinger os til at begrænse velfærden, er i virkeligheden simpelt snyd med statistik.

Medregner vi desuden de 15-66-årige, som er arbejdsløse eller udstødt fra arbejdsmarkedet, i den gruppe, der skal forsørges, altså sammen med de unge og de gamle – og sådan er realiteten jo, de udstødte og de ledige forsørges jo også – og stiller os det beskedne mål, at hvor mange der er på forsørgelse i den arbejdsdygtige alder, også skal falde i de kommende år, jamen så vil vi ikke komme ud for en stigende forsørgerbyrde, så vil vi se en faldende forsørgerbyrde i de kommende år, altså en lettelse af presset på de offentlige finanser.

Det er i virkeligheden arbejdsløsheden og udstødningen fra arbejdsmarkedet, der er lang den vigtigste faktor, når man skal diskutere, om vi har en forsørgerbyrde, der vil blive større eller mindre. I dag er der 750.000 mennesker, der er ledige eller er i en eller anden arbejdsmarkedsforanstaltning eller er på førtidspension, 750.000, hvoraf langt, langt de fleste selvfølgelig hellere vil være på arbejdsmarkedet og tjene til deres egen forsørgelse.

Det er altså det tal, de 750.000, vi skal have sat ned. Vi skal have ledige og udstødte tilbage på arbejdsmarkedet, og vi skal have stoppet udstødningen, som hvert år er massiv, og hvor der kommer nye ud i den her gruppe. Lykkes det, vil det ikke alene lette presset på de offentlige finanser, men vil selvfølgelig også i sig selv være et stort løft i velfærden for de mennesker, der bliver draget ind i stedet for skubbet ud.

Efter vores opfattelse skal vi holde fast i den solidariske velfærd og udbygge den, for der er jo problemer, det anerkender vi, i det velfærdssamfund, vi har i dag. Der er for meget bureaukrati, der er alt for mange steder dårlig ledelse, dårlige ydelser, og mange års økonomisk stramme rammer har nedslidt mange institutioner. Det er denne udvikling, vi vil have vendt.

Vi er imod den primitive vej med udlicitering og privatisering, som har enorme konsekvenser, stress og nedslidning for de ansatte, som medfører demokratitab, fordi den politiske ledelse erstattes af selskaber og bestyrelser, og som skader udviklingen af kvaliteten i ydelserne, fordi privatisering og udlicitering jo splitter kommuner og institutioner op i smådele og på den måde blokerer for en helhedsorienteret udvikling af servicen og velfærden.

Vi ønsker en udvidelse af demokratiet som alternativ til udlicitering og privatisering. Vi tror på et mere direkte demokrati, hvor de ansatte får indflydelse på tilrettelæggelsen af arbejdet. Da kan vi både mindske bureaukratiet, sikre en større arbejdsglæde og sikre en større kreativitet med hensyn til, hvordan opgaverne skal løses. Giver vi samtidig brugerne direkte indflydelse i højere grad, end det sker i dag – det er jo brugerne, der ved, hvor det er galt – så tror vi på, at også med den demokratisering kan vi sikre en vældig dynamik.

Desværre er det sådan, at næsten alle kommuner går i samme retning, altså i lige fra SF-kommuner til Venstrekommuner er det jo sådan. Der er bare forskellige grader af udlicitering; men de går alle sammen nogenlunde i den samme retning.

Vi mener, der er brug for andre erfaringer, og vi foreslår derfor, at der bliver afsat en pulje penge til kommuner, der vil gå en anden vej, som vil udvikle et aktivt demokrati for de ansatte og for brugerne, som vil bruge det som metode til at sikre bedre service, som vil starte økologisk produktion, skabe sig arbejdspladser, som vil tage nye opgaver ind, indlicitere i steder for udlicitere, og på samme måde synes vi også, statslige institutioner som f.eks. posten, der er truet af privatisering, skal have penge, så de har en mulighed for at udvikle sig på en anden måde.

Et velfærdssamfund måles i høj grad på, hvordan man behandler dem, der er nederst i samfundet – andre har været inde på det – og der foregår en omfattende mishandling af arbejdsløse med aktivering af 59½-årige, der ønsker at gå på efterløn, men så skal han eller hun lige det sidste halve år tvinges på et kursus for at lære at skrive jobansøgninger.

Nogle har måske hørt om eksemplet med den 47-årige træindustriarbejder, der får tilbudt et kursus med bækkenbundsøvelser og et kursus i, hvordan man lægger ansigtsmasker med agurker og andre frugter, og som skal lære,